Küll wemmeltadi, — sai witsutada, —
Tehti punased pükski, — ta sai kolkida
kui koer, — sai plähwida, — küll öhutadi
III. Apnemise kohta: (Supp) Läks mürgima,
on muras tand (apnend) on lüsama
läind (libetaks läind) akkab pihastama
(hakkab mädanema). —

III. Wanad sönad —

1. Öö ja wöö, Widewik ja will kinnas; suitsu-
aeg ja suur suk. —
2. Küll koer koera tunneb
3. ühel ööl ühekska poega
4. Ega oigus kiwa kanda mööda kai
5. Pada soimab katelt, ühed mustad mölen

IV. Jutt.

Üks kord läind üks oolas perenaine metsa
(h)eina moale ja wöt weikse lapse kodust
koa ühes: Metsas teind ta palakast (lämm)
älli ja pand lapse sinna sisse kükuma.

Kui ta käreda pääwa kääs kibetast loogu
koarutand, tuld tall korraga meele et
temal tana kodu waja leiba teha. Ta kart
et leib wäga apust läheb ja wisant kohe
reha maha ja joost kärmest kodu, aga
unestand lapse älli sisse (h)einamoale.
Kodu, kui tal juba leib sotkutud ja ahi
küdend, tuldtal meele: kus laps on.
Ta jät leiwa tegemise kus seda ja teist,
ja joost einamoale last woatama.
Kui ta älli ligi soand kuuld ta natuge
eemalt juba älli wibu kükumist ja
üks (h)eal laulet: „äiu, äiu, kussu, kussu!
(h)oian (h)oolsa naise tütart, kogema-
ta metsa jääti äiu, äiu, kussu, kussu!"
Naine arwand: et mõni karjalaps met-
sast, tema tütrikest kiigutab (kiigutama
on tulnud) ja läind julgest juure.
Kui ta älli juure soand, kohkund ta wähe
ära kui kedagi kiigutajad seal ei ole näind.
Lapsel old ilusad kuld keed kaela pantud
ja magand ise magusast. Naine wöt
lapse ja läind kodu leiba tegema. —
Teise talu perenaine, kell koa weike